

לתגובות ודעות: שגיא 054-6868199

זמני ת"א:

פניסת השבת: 19:27

יציאת השבת: 20:30

ר"ת: 21:00

לקבלת העלון במייל – שלחו
הודעה ל: sagif_@walla.co.il

בס"ד עלון מס' 148 לשבת 13.6.2014 – תשע"ד סיון טז

זה השער לה' עדיקים יבוא בו

שְׁלַח לְךָ

(משה שינפלאר – הידברות)

באחד מארצות העולם היה מלך אהוב מאוד על נתיניו. רק מה לעשות, חיסרון מסוים היה בו, הוא היה בעל רגל אחת, ובנוסף סבל מגיבנת בגבו, ובשביל להשלים את מראהו אחת מעיניו הייתה סגורה באופן מתמיד... אין מה לומר, פשוט מושלם ויחי היום והמלך החליט לתלות על קיר טרקלינו את דיוקנו. קרא המלך לאחד הציירים הגדולים במדינה, וביקש ממנו לצייר את דיוקנו ובתמורה יקבל שכר רב. הצייר קיבל את ההצעה בשמחה וניגש היישר לעבודה. לאחר מספר חודשי עבודה הגיע הצייר לארמון המלך ובידו יצירת האומנות, דיוקן מדויק של המלך. ראה המלך את הציור, ובמקום להתלהב מהדיוק הרב, כעס המלך, פניו האדימו ונזף הוא בצייר – "אתה לא מתבייש?", "ככה אתה מבזה אותי?", "אתה מצייר אותי כזה בעל מום?... הצייר נדהם. אדוני המלך, ביקשת דיוקן, זה מה שעשיתי... המלך לא נרגע והורה להשליך את הצייר לכלא בעוון ביזוי כבוד המלך. קרא המלך לצייר נוסף, והטיל עליו את מלאכת הציור. הלה למד מניסיון העבר, וכבר היה "חכם" יותר, והחליט "לשפץ" את מראה המלך. "ישר את גבו, סידר את עיניו, וכמובן, הוסיף לו רגל. לאחר חודשי עבודה בא לארמון להראות למלך את יצירת המופת. והנה שוב, המלך כעס נורא, "מדוע אתה משנה את המראה שלי?" נזף בו, "מה, אני לא מושלם במראה הנוכחי שלי?" והורה להשליכו לכלא, שישמש כחברה לצייר הראשון... קרא המלך לצייר נוסף, שלישי. הצייר נכנס לדילמה, מה יעשה? כיצד יצייר את המלך? חשב וחשב, ולבסוף "הבריק" במוחו רעיון. הוא יצייר את המלך מהצד כשהוא יורה בחץ וקשת תוך כדי רכיבה על סוס. וכך, יראו בציור רק רגל אחת, כי השנייה מצידו השני של הסוס. הגב כפוף כמו כל אדם שיורה תוך כדי רכיבה. ועין אחת עצומה, כמנהג היורים, בשביל למקד את הפגיעה... מיותר לציין שהמלך נהנה מאד ונתן לצייר את שכרו המושלם. נו משה, סיפור יפה, מה אתה רוצה ממנו? שימו לב, ידידי. אנו נמצאים כעת בין שתי פרשיות שעוסקות בעניין לשון הרע. בשבת האחרונה קראנו בבית הכנסת את פרשת "בהעלותך". שם מסופר בין היתר על מרים, שדיברה לשון הרע על אחיה – משה רבנו, וכתוצאה מכך נענשה ולקתה בצרעת. בתורה ישנם מקרים נוספים שאנשים לקו בצרעת עקב לשון הרע. מדוע? כי אלוקים מעניש את האדם מידה כנגד מידה. כשאדם מספר לשון הרע על פלוני ומספר בגנותו, הוא בעצם גורם לחברה להתרחק ממנו. אומר אלוקים, אתה גרמת לחברך להיות מבודד מהחברה – תיענש במידה כנגד מידה, תלקה בצרעת ואתה תהיה מבודד. שהרי מי שלקה בצרעת הוצרך היה להתרחק ולצאת מחוץ למחנה ישראל וכמאמר התורה "בדד ישב מחוץ למחנה". כשאדם לבד, הוא מארח לחברה את היקר לו מכול – את עצמו... וכך יש לו זמן לחשוב על עצמו, ולחפש דרכים כיצד להשתפר. בשבת הקרובה נקרא את פרשת "שלח", שם מסופר על חטא המרגלים. כמובן שצריך להעמיק בנושא כדי להבינו לאשורו, אבל "בגדול" המרגלים נתבעו על כך שהוציאו דיבה רעה על ארץ ישראל. ועונשם היה שאכן לא זכו להיכנס לארץ שאבותינו כה יחלו לה... פרשיות אלו אינם סתם מאורעות היסטוריות, לצערנו כולנו נמצאים בסרט הזה בצורה כזו או אחרת... בתלמוד נכתב שכמעט ואין מישהו שאינו נכשל באבק לשון הרע. בין שתי פרשיות אלו, אין יותר מתאים מהסיפור שפתחנו בו. אתה רואה חבר שלדעתך יש בו מום. אתה רואה אדם מתנהג בצורה שנראית בעיניך לא ראויה, דע לך, הכול תלוי איך אתה מצייר את הדברים. בידך, או יותר נכון בדעתך, היכולת לצייר את המציאות כך שתראה יפה יותר. חכמינו במשנה קוראים לזה "הוי דן את כל האדם לכף זכות". זה אולי קצת קשה, אבל בהחלט אפשרי. בואו ננסה להיות כאותו צייר שלישי, שלא שינה את המציאות, להפך, לקח את המציאות והפך אותה ליפה יותר... חברים, בואו ונצייר עולם חדש...

שְׁלַח לְךָ אֲנָשִׁים וְיִתְרוּ אֶת אֶרֶץ פְּנֵנָן (יג,ב)

"למה נסמכה פרשת מרגלים לפרשת מרים? לפי שלקתה על עסקי דיבה שדברה באחיה ורשעים הללו ראו ולא לקחו מוסר" (רש"י). שואל ה"פנינים יקרים" מדוע נוקט רש"י בלשון: "ראו ולא לקחו מוסר", "והלא די

הדף טעון גניזה, נא לא לקרוא בשעת התפילה שאין זה עושה נחת רוח לבורא יתברך

היה לרש"י לומר: "לא לקחו מוסר"? מה עניין ראייה לכאן? ומתרגם: שיכלו המרגלים לומר שמה שמרים לקחה בצרעת היה בגדר של "יסורים מאהבה", ולא באו יסורים אלו עליה כעונש על זה שדיברה במשה, אלא שאמרו חז"ל (ברכות דף ה') שהסימן לכך שאלו הם "יסורים של אהבה" הוא כאשר היסורים באים בצנעה, אך כאשר היסורים באים בפרהסיא סימן הוא שאין אלו "יסורים של אהבה", לכן, מכיוון שהמרגלים "ראו" את צרעתה של מרים כבר אי אפשר היה לומר שאלה הם "יסורים של אהבה", וממילא צריכים היו לקחת מזה מוסר שעתידים הם להיענש על הוצאת דיבה.

שְׁלַח לָךְ אֲנָשִׁים וַיִּתְּרוּ אֶת אֶרֶץ פְּנֵי (יג,ב)

רש"י: למה נסמכה פרשת מרגלים לפרשת מרים? לפי שלקחה על עסקי דיבה שדברה באחיה והרשעים הללו ראו ולא לקחו מוסר. לכאורה, שאלת רש"י לא מובנת. הרי הפרשה הקודמת מסתיימת במילים: "ויחנו במדבר פארץ" ובפרשתנו, "וישלח אותם משה ממדבר פארץ". אם כן, מה שאלת רש"י למה נסמכה, הרי זה היה אחד אחרי השני, והסמיכות מתבקשת מאליה. ומתרגם רבינו יהונתן אייבשיץ זצ"ל: כי לרש"י היה קשה, מדוע באמת המתנו בני ישראל עד עכשיו לשלוח את המרגלים, מדוע לא שלחו אותם קודם. ויש לומר, שבתחילה לא רצו לשלוח מרגלים כי חששו שמא יוציאו דיבה על ארץ ישראל ויעכבו את כניסת בני ישראל לארץ ישראל. אבל אחרי שנענשה מרים בעוון לשון הרע, חשבו בני ישראל שעכשיו זה הזמן הנכון לשלוח מרגלים מפני שאם אחד לא יעזיז להוציא דיבה שמא יענש גם הוא בעוון לשון הרע. וזה מה שאמר רש"י "למה נסמכה", כלומר למה המתנו עד אחר צרעת מרים ולא שלחו קודם, ומתרגם לפי שלקחה על עסקי דיבה, ורשעים הללו ראו, ובני ישראל חשבו היתכן שלא לקחו מוסר? ולכן אז שלחו אותם, כי בוודאי לקחו מוסר. (פרחי רש"י).

הִישׁ בָּהּ עֵץ אִם אֵין וְהִתְחַזְּקֶתֶם וּלְקַחְתֶּם מִפְּרֵי הָאָרֶץ (יג,כ)

"הִישׁ בָּהּ עֵץ" אם יש בהם אדם כשר שיגן עליהם בזכותו (רש"י). שאל הרמב"ם רבי יואל מסאטמר זי"ע – אם אמנם "היש בה עץ" הכוונה לתור ולבדוק אם יש בה אדם כשר, מה איפוא עניינו של המשך הפסוק: "וּלְקַחְתֶּם מִפְּרֵי הָאָרֶץ"? זאת ועוד, כיצד ניתן להטיל עליהם לבדוק אם יש בה אדם כשר, שהרי זהו ענין המסור ללב, שפעמים כלפי חוץ יראה האדם ככשר, אולם לא בהכרח שתוכו ככרו, ומנין איפוא ידעו מי הוא זה אשר בכוחו להגן עליהם בזכותו? אלא ההסבר הוא כך – והוא יסוד גדול! שנתן בידם אות וסימן מובהק להכיר בטיבו של אדם. כי מהותו האמיתית של אדם ניכרת על פי התנהגותם של "פירותיו", דהיינו בניו ותלמידיו, אם הולכים הם בדרך הישר, אות הוא שכשר הוא, אך אם אין הם הולכים בדרך ה', סימן שאין תוכו ככרו, ואך כלפי חוץ נראה כצדיק. וזה שאמר הכתוב: "הִישׁ בָּהּ עֵץ אִם אֵין" – שיראו אם יש בה צדיק שיגן עליה בזכותו. וכיצד תדעו זאת – "וּלְקַחְתֶּם מִפְּרֵי הָאָרֶץ" – צאו וראו את הנהגתם של בניו ותלמידיו, וכך תדעו אם כשר הוא באמת...

ויאמרו באנו אל הארץ אשר שלחתנו וגם זבת חלב ודבש הוא.. אפס פי עז העם הישב בארץ (יג,כז-כח) יש להקשות:

א. מדוע נכתב "אל הארץ אשר שלחתנו", הרי ברור שדברו על ארץ ישראל!
ב. הלא המרגלים להוציא דיבת הארץ באו, ואם כך מדוע היו צריכים לומר "וגם זבת חלב ודבש הוא"?
ג. אם העם היושב שם היה עז והיו שם ילידי ענק, הכיצד נתנו רשות למרגלים לבצור ולקצור מענבי כרמם ומשאר הפירות השייכים להם? אלא ששתי הקושיות הראשונות יתרצו את האחרונה: המרגלים חששו שבני ישראל לא יאמינו להם ש"עז העם הישב בארץ", שהרי אם העם היה עז – כיצד נתנו להם רשות לבצור פירות? ולכן אמרו: "באנו אל הארץ אשר שלחתנו", כלומר – שאנו שלוחי מצוה, "ושלוחי מצוה אינם ניזוקים לא בהליכתן ולא בחזירתן" (פסחים דף נ'), ולכן העם היושב בארץ לא יכלו להזיק למרגלים ולמנוע מהם לקצור פירות. וסיבה שניה שהעם העז הניח להם לקצור פירות – משום ש"וגם זבת חלב ודבש הוא" ואינם חסים על פירות ארצם, שכן יש להם שפע פירות משובחים.. (תפארת יהונתן).

וַיִּצְיֵאוּ דִבַּת הָאָרֶץ אֲשֶׁר תָּרוּ אֹתָהּ אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר (יג,לב)

מעשה מרתק אירע בשתי בנות שישבו באוטובוס, ופטפטו אודות חברתן שהשתדכה, על מעלותיה, ובעיקר – על חסרונותיה הרבים. השתיים דיברו ודיברו, וגיננו את הבת ההיא, ומסקנת הדברים היתה, שצריך לרחם על החתן 'האומלל' שהתארס עימה, שאינו יודע אלו חיים מצפים לו עם אשה שכזו... לפתע, פונה אליהן אשה נכבדה שישבה מאחוריהן: "בנות יקרות, אני חייבת להודות לכן מקרב לב. ממש הצלתן אותנו!". "מי את? על

הדף טעון גניזה, נא לא לקרוא בשעת התפילה שאין זה עושה נחת רוח לבורא יתברך

מה את מדברת?“, שאלו. והאשה הסבירה: “ראו נא איזו השגחה פרטית מופלאה. אני לא אחרת מאשר אמו של – – – החתן. אותו אחד שהתארס עם החברה שלכן... לא ידעתי שיש עמה כל כך הרבה בעיות. אני הולכת עכשיו לביתי, ואספר לבן שלי את כל הדברים שיצאו מפיכן. אשכנע אותו לעזוב את השידוך במהירות האפשרית... והכל בזכותכן!” הבנות לקו בהלם. יוצא שבגללן מתבטל שידוך של חברה טובה. הרי הן מעולם לא התכוונו לכך, הכל היה במסגרת של מעט רכילות ולשון הרע. ופתאום – צרה שכזו שלא חשבו עליה. ירחם ה'. הן פרצו בבכי מר, “אנא, תאמיני לנו שהיא ממש לא כזאת... סתם קשקשנו והגזמנו מעט. אל תקחי את העניינים כל כך ברצינות”, “מדוע אתן בוכות? הרי אתן צריכות לשמוח. בזכותכן לא יקום בית כה גרוע בישראל”. אך את הבכי של הבנות לא היה ניתן לעצור, הרי בשלהן תבוא צרה שכזו על הבית, שהחתן יעזוב את השידוך. ובנוסף, חששו מאוד היאך יציגו את פניהן בפני חברתן האומללה לאחר שתגלה מה עומד מאחורי פיצוץ השידוך... ואז עומדת האשה ואומרת להן: “דעו לכן בנותיי, כי אני לא אמו של החתן, אינני מכירה אותו כלל. אני סתם אשה ששמעה את דיבורכן... כל מה שרצייתי הוא, להראות לכן לאן לשון הרע יכול להגיע...”, עתה ליבה של האשה נוקפה, שמא נהגה שלא כדין ועברה על איסור שקר ו'אונאת דברים', בכך שציערה את הבנות וגרמה להן למרר בבכי. ובאה לשאול האם היה מותר לה לנהוג כך?

השיב מורנו ורבנו הגאון יצחק זילברשטיין שליט"א: האשה נהגה כדין בכך שהפרישה את הבנות מחטא, והרי קיים חיוב על כל אדם להפריש את חבירו מאיסור. ומצינו בכמה מקומות שמותר לשנות בדיבור כדי להפריש מאיסור, ולמשל, במסכת שבת מבואר, שהאמורא רבה אמר, כי קיבל איגרת בה נכתב שאסור להכין במשך יום הכיפורים את הסעודה המסיימת את הצום. ואף על פי שהאמת היתה שלא קיבל כלל איגרת כזו, אמר כך כדי להפריש את האנשים מאיסור הכנת הסעודה עוד לפני המנחה. ובפלא יועץ כתב (בערך 'גניבה'), שמותר לגנוב דעת חבירו כדי לאפרושי מאיסורא. ואף שהפרשת הבנות מאיסור לשון הרע היתה כרוכה בצער רב, נראה שהיה הדבר מותר, משום שהאשה מצילתן מרדת שחת ומרפאתן מנגע חטאי הלשון. כמו כן, הביאה האשה טובה עצומה לבנות בכך שהמחישה להן עד היכן מגיע ההיזק הנורא של דיבורי לשון הרע, ובזכות מעשיה, הבנות מן הסתם שאבו חיזוק עצום באיסור לשון הרע! (והערב נא).

אָנִי ה' דְּבַרְתִּי אִם לֹא זֹאת אֶעֱשֶׂה לְכָל הָעֵדָה הָרְעָה הַזֹּאת הַנוֹעְדִים עָלַי, בְּמִדְבַּר הַזֶּה יִתְמוּ וְשֵׁם יְמִתּוּ (יד, לה) – כשרצה הרה"ק בעל האור המאיר מז'טומיר זיע"א להמתיק את פסוק זה היה אומר כך: האותיות "יְתִמּוּ" והאותיות "יְמִתּוּ" הם אותם אותיות! וכך אומר לנו הקב"ה: בְּמִדְבַּר – לשון דיבור, בדיבוריו יכול האדם להיות "יְתִמּוּ" – תמים עם ה', בדיבורי תורה ותפילה וקדושה. אבל "יְשֵׁם יְמִתּוּ" – בדיבור אחד קטן – ולא נכון, יכול אדם לאבד את כל עולמו! כפתגם הידוע: המוות והחיים ביד הלשון!...

וְיִמְתּוּ הָאֲנָשִׁים מוֹצְאֵי דְבַת הָאָרֶץ רְעָה בְּמַגְפָּה לְפָנַי ה' (יד, לז)
כותב כאן רש"י, על פי חז"ל (סוטה לה): המרגלים נענשו כאן מדה כנגד מדה: הם חטאו בלשון, ונשתרבבה לשונם עד טבורם, ותולעים יוצאים מלשונם ובאים לתוך טבורם. לכך נאמר "בְּמַגְפָּה לְפָנַי ה'" – באותה מיתה הראויה להם על פי מדותיו של הקדוש ברוך הוא שהוא מודד מדה כנגד מדה. מוסיף בעניין זה בעל "כלי יקר": המרגלים חטאו בלשונם נגד ארץ האבות, הקרויה בפי הקדמונים "טבור הארץ" (על שם שמצויה במרכז העולם המיושב). לכן נענשו על ידי הבורא בשרבוב לשונם עד טבורם – מדה כנגד מדה. (פרפראות לתורה).

וְיִמְתּוּ הָאֲנָשִׁים מוֹצְאֵי דְבַת הָאָרֶץ רְעָה בְּמַגְפָּה לְפָנַי ה' (יד, לז)
פירש רש"י: במגפה לפני ה' – באותה מיתה ההגונה להם מדה כנגד מדה. הם חטאו בלשון, ונשתרבב לשונם עד טבורם ותולעים יוצאים מלשונם ובאין לתוך טבורם, לכך נאמר במגפה ולא במגפה, וזהו לפני ה', באותה הראויה להם על פי מדותיו של הקב"ה, שהוא מודד מדה כנגד מדה. כתב הגאון חיד"א (בספרו 'נחל קדומים') ליכא מילי דלא רמיזא באורייתא (תענית טא), הכוונה היכן נרמז דבר זה בתורה? נאמר בפסוק (יד, כז): "עַד מָתִי לְעֵדָה הָרְעָה הַזֹּאת", מְתִי לְעֵדָה רַאשֵׁי תִיבוֹת: מלשונם תולעים יוצאים לטבורם על דבת הארץ.

מֵרֵאשִׁית עֲרִסְתִּיכֶם תִּהְיֶה לָהּ תְרוּמָה לְדֶרְתֵיכֶם (טו, כא)

הגאון רבי משה סופר בעל "חתם סופר", הרבה לכתוב ולדרוש ברבים על החשיבות של חינוך הילדים הרכים לתורה וליראת שמים. בין השאר היה "מֵרֵאשִׁית עֲרִסְתִּיכֶם תִּהְיֶה לָהּ" דורש על הכתוב שלפנינו: – בעוד ילדכם נמצא בראשית חייו ומוטל בעריסה, דאגו נא לנטוע בלבו אהבת תורה ויראת שמים, ואל תדחו זאת לעתיד קרוב או רחוק! כי בחינוך הילדים תופס הכלל: "יפה שעה אחת קודם". וככל שמקדימים לפעול ולהשפיע על הילד הרך, רב הסיכוי שהחינוך יניב פרי הילולים לשם ולתפארת (פרפראות לתורה).

וַיִּמְצְאוּ אִישׁ מִקְשָׁשׁ עֵצִים בְּיוֹם הַשַּׁבָּת... וַיִּרְגְּמוּ אֹתוֹ בְּאֲבָנִים וַיָּמָת (טו, לב–לו)

לכאורה יפלא מאוד מדוע המקושש עצים נענש בעונש קשה של סקילה, והרי אמרו חז"ל שהמקושש לשם שמיים נתכוון דחשש המקושש שמא יטעו ישראל ויאמרו שכל שמירת שבת נוהגת רק בכניסתם לארץ ישראל, לכן ביקש המקושש להראות לכלל ישראל ולהשריש בלב כולם שאף במדבר מצוים הם על שמירת שבת ולכן חילל את השבת כדי שיהרג ולמען ישמעו וייראו ויתרה מכך יש להתפעל מגדולת נפשו של המקושש שראה לנגד עיניו את טובת הכלל, ומסר נפשו למען כלל ישראל. האם יש מסירות נפש גדולה מזו? ומכאן נלמד שאסור לאדם לעבור על דבר קטן מהתורה, ואפילו בסטייה קלה, גם כשזה למטרה חשובה ונעלית ביותר, ואף שהמקושש נתכוון לשם שמים נגרם במעשהו נזק וחיסרון לדורי דורות שהרי אמרו חז"ל: אלמלא שמרו ישראל שבת שנייה, לא שלטה בהם אומה ולשון. וידוע, שאותה שבת הייתה שבת שנייה, ואילו המקושש היה שומר את השבת, לא שלטה אומה ולשון בעמ"י והיה נחסף סבל וגלות של אלפי שנים. מסופר על הגאון רבי משה פיינשטיין זצ"ל שבהיותו רב ברוסיה, התגורר בעירו יהודי שהיה מלשין ומוסר לשלטון על יהודי העיר, והיו היהודים סובלים ממנו צרות צרורות. יום אחד חלה המלשין, ומת. טרם מותו השאיר מכתב לחברה קדישא ובו כתב היות שהוא מתחרט על מעשיו הרעים ומחפש כפרה על כל הצער שגרם לבני עירו, חפץ שיקברוהו מחוץ לבית הקברות ועוד שיקברוהו קבורת חמור, בניוול וביזיון – וע"י כך יכופר לו עוונותיו. הלכו החברה קדישא לר' משה שהיה רב העיר, ושאלוהו כיצד לנהוג. ענה להם, על פי דין – אדם אינו בעל הבית על גופו ומחמת כן אינו יכול לצוות מה יעשו לגופתו לאחר מותו, ולכן תנהגו כפי שההלכה מחייבת, תקברוהו ככל יהודי שמת. התפלאו ואמרו: הרי היהודי התחנך במכתבו שינהגו בו כן, על מנת שיהיה כפרה על עוונותיו, ומדוע לא נרחם עליו ונהג עימו כן? השיב ר' משה: מתפקידינו לשמור ולקיים מה שאומרת ההלכה. ולא מה שהוא אומר, ומתפקידי כרב בישראל לדאוג שאכן ההלכה תבוצע כהלכתה ולכן אנו מחוייבים לקבורו כדת וכדין. ולענין חטאיו ועוונותיו – בשמים ידונו אותו על מעשיו הרעים. ואכן החברה קדישא עשו כדבריו. חלפו מספר ימים ושומר בית הקברות רואה שהגיעו מטעם השלטונות לבדוק את קיברו של אותו מלשין. הם פתחו את הקבר ובדקו ולאחר שהייה קצרה חזרו וסגרוהו. כשראו שהשומר מתפלא על מעשיהם הסבירו לו שקיבלו מכתב מאותו מלשין טרם מותו, שבו כתב: היות ואני יודע שבני עירי שונאים אותי, ודאי יקברוני בביזיון ולכן עליכם לבדוק אם אכן קברו אותי ככול בני ישראל או כקבורת חמור. ואכן עשינו כדבריו אך נוכחנו בטעותו. וכשהתפרסם הדבר, ראו כולם את זכותו של ר' משה זצ"ל שדיקדק בהלכה ללא סטיות וללא התחשבות בדעות ורגשות אחרות, שעל ידו ניצלו כולם מעונש כבד.

וְלֹא תִתְּוֹרוּ אַחֲרֵי לְבַבְכֶם וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם אֲשֶׁר אֵתֶם זֵנִים אַחֲרֵיהֶם (טו, לט)

מסופר על הגאון רבי אליהו לאפיאן זצ"ל, שפעם ניגש אליו בחור מהישיבה וביקש רשות לנסוע לחתונה של קרובו, רבי אליהו שאל אותו: האם אתה יודע שלא תהיה שום תערובת וכו'? הבחור התחיל לגמגם ואמר אבל אבי ואמי ואני נשב בשולחן נפרד וכו', וסיים באמרו: "לי זה לא יזיק!" רבי אליהו הזדעזע בשמעו דברים אלו, וענה לבחור: שמע נא, אני כבר למעלה מגיל שמונים שנה ועין אחת שלי עיוורת, ואף על פי כן כשאני עובר ברחוב אני מתמלא פחד שמא אכשל חלילה בהסתכלות אסורה. ואתה בחור צעיר עם שתי עיני בשר... ואתה אומר לי כי זה לא יזיק לך?

בע"ה זיווג הגון, בריאות פרנסה והצלחה: לשגיא בן מרים, עוז בן מרים, לירון, אמיר וענבל בני פנינה, הדר בת נילי, הילה בת אסתר, מורן בת רותי, אלכסי בן אירנה, הדר בת ויויאן, רות בת אורלי, גיא בן חוה, חמוטל בת ויקטוריה. לרפואה שלמה: לציפורה בת מורוור, אלכס בת מרים, אורלי בת מלכה, אייל בן שרה, שי בן רחל, יחזקאל בן אידה, רבקה בת מסעודה, אלכס בן רימה, יצחק יעקב בן יפה, אילן בן מסעודה, יוסי בן ציפורה, יוסף בן ציפורה. לעילוי נשמת: הרב עובדיה יוסף בן גורג'יה זצוק"ל, הרב יוסף שלום בן אברהם אלישיב זצוק"ל, הרב ניסים טולדנו זצוק"ל, בנימין בן סולי ז"ל, חביב בן סולי ז"ל, בתיה בת סולי ז"ל, גבריאל בן מורוור ז"ל, מיכאל בן מורוור ז"ל, רחמים בן מורוור ז"ל יחזקאל בן יהודית ז"ל, דבורה בת טובה ז"ל, ישראל בן חנה ז"ל, דבורה בת מרים ז"ל. ארוז בן חיה ז"ל, יוסף מיכאלשוילי בן רפאל ז"ל, חנה בת שמחה ז"ל, דוד אמנו בן מזולה ז"ל, משה בן שושנה ז"ל.